

soldatite lähedal, ühhe kõrge kohha peal kōie
otsas sõwad, kust nenda kui ma arwasin wiisist
kaugemale ümberringi nähha wōis. Kui wālk
kāis üks mõtte mo peast lābbi ja ma ütlesin
tasfakeste omma underwitsale: „Mis teie ar-
wate, kui meie mõllemad ennestele naesterahwa
rided ümber panneme ja sedda lehma seal,
lūpsma läheme? siis wōiksime kōik illusti tāk-
hele panna ja rahholikult jälle taggasi pōrda;
meie olleme mõllemad nored ja ilma habbe-
meta mehhed, ja peaks ka need wahhid meid
ārra tundma, kullab meie nende kahhega siis
ka walmis same.“ — „Minna ollen kohhe
walmis“, kostis underwits „agga mōistate teie
lūpsa? minna ommalt poolt ei tea sest mid-
dagi.“ — „Sunnimene wōib kōik mis ta peab!“
wastasin minna, ja wiiskasin silmapilk omma
mundre seljast mahha.

Meite üllikond olli warsti walmis. Üks
triboline kōrt, üks roheline kamsul ollid mõl-
lematel selgas ja poomwilla rāttik ūlle pea,
mis meie juuksed tāieste kattis. Nenda udes
mundris pūstfime meie ommad pūstulid pōue,

wōtsime lūpsikud kätte ja lāksime teele; ma
wōin kōl ütelda, se kord mitte ilma seestpid-
dise kōddita, sest kui nad meid sel wiisil kätte
sawad, siis tõmmatakse meid sõa seāduse jär-
rele, kohhe oksa. Meite punnik, kes pitka
kōiega waja otsa kinni seotud olli, tunnistas
meid jubba emalt; sedda liggimale meie jōud-
fime, sedda ergemalt tõstis ta omma pead,
aeas silmad ja ninna sõdermed laiale ja hoidis
sarwa pōrmitsedeš wāsto; ma kōkkitasin paar
kordi mahha ja katsusin lūpsa, ta ei lastnud
agga mitte liggi, lōi ūhtepuhko eest ja takka
ūlles ja tikkus wāggise peale. Se olli nūūd
ēssiotsa just nenda kui meie himmustasime,
sel wiisil wōisime meie nattuke ümber wadata,
agga kauaks ei tohtind se seddawisi mitte jā-
da, kui need kaks Dani wahhi soldatid, kes
meite lähedal meite kimbatuse ūlle sure heā-
lega naersid ja ūhhe piisukese pulle seest wina
jōid, mitte meite pettust ārra ei tunneks. Hai-
dake mind ommeti!“ ütlesin ma underwitsale
tasfakeste, agga se lehm tantis kui hul omma
sodo ifka eddasi, sest ta olli paljo tuggewam